

LACHEN EN WOORDEN VERBRANDEN

Tragi-komedie in twaalf scènes

door

HENK JOHN

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **LACHEN EN WOORDEN VERBRANDEN** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **HENK JOHN** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **4** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Anton - 30 jaar

Johan - 40 jaar

Bert - 35 jaar

Maria - 27 jaar

SCÈNE 1

Anton poetst verwoed z'n schoenen. Johan zit in een fauteuil en knipt advertenties uit een krant. Het Requiem van Mozart staat luid aan. Na ongeveer tien tot vijftien seconden zet Johan de muziek zachter.

Johan: Staat je goed. *(Anton kijkt om. Poetst verder)* Dat pak. *(Anton legt z'n hand op z'n achterhoofd)* Hoofdpijn?

Anton: *(knikt ja, zegt)* Nee.

Johan: Je bent er een hele meneer in. Een hele meneer.

Anton: Een burgemeester zei je de vorige keer.

Johan: Dat is best mogelijk.

Anton: Hoe vind je m'n schoenen?

Johan: Een burgemeester is ook een hele meneer.

Anton: Glimmen ze niet mooi?

Johan: Pas maar op dat je er niet doorheen gaat. Ik wist niet dat ze groen waren. Die schoenen. *(Anton stopt met poetsen)*

Anton: Zie je 't nog?

Johan: Ze zijn oud. Dat zal 't zijn. Ze zien groen van ouderdom.

Anton: Godverdomme!

Johan: Onze vader had een broertje dood aan vloeken. Een broertje dood! Dat kun je niet zijn vergeten, Anton.

Anton: Ze stonden gepoetst in de keuken, vanmorgen. Groen gepoetst. Ik probeer 't met zwart over te doen, maar

Johan: Je ziet 't alleen als je goed kijkt. Je moet er bijna met je neus op zitten. Dan zie je 't pas.

Anton: Heb jij ze gepoetst?

Johan: Bert. Wou je een pleziertje doen natuurlijk. Dacht vannacht, kom, ik poets Antons schoenen vast. Hoeft-ie dat morgenochtend niet te doen.

Anton: Met groene schoensmeer.

Johan: Er is hier geen groene schoen te vinden. Geen stukje groen leer. Leder. Je moet eigenlijk leder zeggen. Een lederen broek. Een lederen... Zo moet je in de schoenwinkel vragen naar lederen schoenen. Schoeisel. Lederen schoeisel! Als je je weet uit te drukken ligt de hele wereld voor je open. *(Anton zoekt in de lade van de servieskast)*

Johan: Wat zoek je?

Anton: Asperine.

Johan: Je moet er niet zo zwaar aan tillen. 't Gaat niet om 't uiterlijk. Grote pracht, weinig macht, zeg ik maar.

Anton: Heb je met Bert gepraat, gisteren?

Johan: Als m'n jongste broertje aan me vraagt of ik

Anton: En?

Johan: Of ik met Bert wil praten, dan zeg ik ja of ik zeg nee. Wat heb ik tegen je gezegd?

Anton: Ja.

Johan: Dus?

Anton: En? *(Anton vindt een doosje asperine. Hij neemt er twee uit neemt ze in en kauwt er op)*

Johan: Maak je nou maar niet druk! Dan ga je je broek ophijsen. Als je je druk maakt. Of als je iets hebt gedaan dat niet door de beugel kan. Dan hijs je ook je broek op. Nog maar gezwegen over de dingen die je zegt. Je zou dat moeten afleren. Je hebt anders geen perspectieven. En een man zonder vooruitzichten wordt niet begeerd.

Anton: 't Is opzet. Puur opzet!

Johan: Als-ie 't met opzet heeft gedaan, zie ik 't. Aan z'n ogen. Dan kijkt-ie scheel. Hij kan dat niet tegenhouden. Zoals een normaal persoon rood aan loopt, gaat Bertje loensen.

Anton: Hij strikt z'n schoenveters.

Johan: Ik zal 'm onderhouden. Ik zal 'm vragen of hij met opzet groene schoensmeer heeft gekocht om jou een poets te bakken. En als-ie dan scheel kijkt trap ik 'm lens. Eerst in z'n kruis en dan in z'n buik. Loenst-ie dan nog, dan schop ik 'm tegen z'n nieren. Dat wil nog wel 'ns helpen. *(Anton kijkt Bert aan)* Daarmee is de zaak afgedaan. Voor mij tenminste wel. 't Heeft geen zin Bertje op te hangen. Aan een pianosnaar of zoiets. Alleen om groene schoensmeer.

Anton: Pianosnaar?

Johan: Ik heb dat gelezen. In een boek. Dat zou jij ook moeten doen. Dan kan je je in elk gezelschap bewegen. Je hoeft niet om de paar minuten je broek op te hijsen.

Anton: Wat zei-ie? Bert?

Johan: Heb je ontbeten?

Anton: Ja. *(Anton trekt z'n broek omhoog)*

Johan: Je haalt je broek op.

Anton: Haal ik m'n...

Johan: Broek op!

Anton: Hij zakt af.

Johan: Jij krijgt geen kleur. Bertje, ook niet. Ik krijg een kleur. Een normaal persoon wordt rood. Jij en Bertje worden niet rood. Bertje loenst en jij haalt je broek op.

Anton: Z'n veters strikt-ie ook.

Johan: Toen onze vader nog leefde...

Anton: Ja. *(stilte)*

Johan: Kreeg je een klap als je je broek...

Anton: Ja. *(stilte)*

Johan: Pats!

Anton: Zeg nou wat Bert zei, toen je 't 'm vertelde.

Johan: Je vloog tegen de muur. Of tegen een meubelstuk. Dat lag er aan waar je stond. Op een dag sloeg onze vader je tegen de servieskast. Onze moeder zag dat niet graag. Ik herinner mij dat ze hem vroeg je niet meer in de voorkamer te slaan. Weet je nog wat onze vader antwoordde? Het is mij om 't even. Er is plaats genoeg in ons huis.

Anton: Je wilt 't niet zeggen! Ik ga niet. *(Anton gaat zitten)*

Johan: Waarom uitgerekend in de voorkamer? Waarom uitgerekend voor de servieskast?... 't Was een erfstuk. Van de moeder van onze moeder. Zij verdacht onze vader ervan op die manier wraak op haar moeder te nemen. Omdat hij haar niet mocht lijden. Maar dat was 't niet. Niet dat hij de moeder van onze moeder wel mocht lijden, maar hij vond 't geen gezicht dat ophijsen van je broek. Je krijgt er ook een schraal kruis van. Dat idee stond onze vader tegen...Ik gruw daar ook van. Maar ik zal je niet slaan. Niet nu. Omdat je verloofde komt. Met een rode wang is dat geen doen. Ze zal willen weten hoe je eraan komt Zo zijn vrouwen. Je zou kunnen zeggen dat je in de zon hebt gezeten. Met je rechterwang. Want daar sla ik je dan op. *(Anton pakt een beschuit en begint te eten. Hij slikt moeilijk. Wil praten, maar dat lukt niet. Johan kijkt om zich heen, ziet een aangebroken flesje bier staan, pakt dat en giet de inhoud in Antons mond)*

Johan: Je moet niet eten en praten tegelijk. Je aanstaande vrouw zou daar wel 'ns moeite mee kunnen hebben.

Anton: Nou stink ik naar bier.

Johan: Had ik je dan moeten laten stikken? Dat zou geen gezicht zijn geweest voor je meisje. Stel je voor. Ze komt binnen. Bert en ik staan ontredderd bij je stoffelijk overschot. Helemaal paars, je ogen puilen uit hun kassen, je tong hangt scheef uit je mond, want we hebben natuurlijk niet de tijd gehad die terug te duwen. En daarvoor is ze dan helemaal uit Heerhugowaard gekomen. Zo'n meisje haar leven is voor lange tijd ontwricht. Daar kun je vergif op innemen.

Anton: Wat zei Bert?

Johan: Hij heeft zich gewoon vergist in 't blikje. Bert vindt 't heel fijn voor je. Daarom heeft-ie je schoenen gepoetst. Je weet hoe Bertje is. Hij kan 't niet zeggen. Hij denkt onder de gordel, maar 't is een

harde man op een weke kaaskorst. Daarom poetst hij schoenen. Als je een auto had gehad dan had hij die opgewreven. Natuurlijk had hij ook aan je brommertje kunnen beginnen. Maar dat zal 'm te veel werk zijn geweest. Want we kunnen niet zeggen dat jij je brommertje wekelijks in de sop zet. Of wel?

Anton: Ik ga maar.

Johan: Of wel?

Anton: Nee.

Johan: Hoe laat komt ze aan?

Anton: Vier over tien.

Johan: *(kijkt op z'n horloge)* Dan moet je nu echt gaan. Anders staat ze er al. Dat maakt geen goede indruk. Alsof je je hebt verslapen. Ik zou daar 't mijne van denken. *(Anton wil af lopen)* Anton! *(Johan wijst op de poetsspullen. Anton pakt ze op en loopt af)*

SCÈNE 2

(Johan kijkt Anton na. Hij ijsbeert door de kamer. Dan komt Bert binnen, gekleed in een t-shirt en een onderbroek. Bert kijkt naar Johan die Bert niet in de gaten heeft)

Bert: *(tot Johan)* Lulletje rozewater!

Johan: *(schrikt, glimlacht, begint dan hard te lachen)* Heb jij Antons schoenen gepoetst?

Bert: Misschien.

Johan: Die zwarte schoenen?

Bert: Heeft-ie nog andere schoenen dan?

Johan: *(gierend van het lachen)* Met groene schoensmeer?

Bert: Groene schoensmeer?

Johan: *(houdt op met lachen)* Dat kan toch? Dat je groene schoensmeer hebt gebruikt? Ik bedoel, dat je je hebt vergist. Dat is toch menselijk? Ik vergis me heel vaak. Laatst nog...

Bert: Groene schoenen zijn heel apart. De laatste mode.

Johan: 't Waren vaders schoenen. Vaders zondagse schoenen.

Bert: Kom 'ns hier! *(Johan loopt naar Bert toe)* Kijk me aan!... Wat zie je?

Johan: Ik zie Bert.

Bert: Een schele Bert? Op een weke kaaskorst?

Johan: Scheel? *(Bert geeft Johan onverwachts een 'knietje'. Johan hapt naar adem, krimpt ineem en valt op de vloer)*

Bert: Nou jij!... Je zou me toch lens trappen? Eerst een trap in m'n kruis. Dan één in m'n buik en dan...

Johan: Dat was niet echt gemeend.

Bert: Dat knietje van mij ook was ook niet echt gemeend. *(Bert lacht hard. Johan lacht zachtjes mee.. Dan staat Johan op)*

Johan: Ik wist dat je achter de deur stond. Daarom zei ik 't. Omdat ik wist dat je 't hoorde. Dat je kon lachen.

Bert: Weet je wanneer ik jou m'n rug laat zien? Als je onder een spanlaken ligt met een kilo valium achter je kiezen en je gebit op 't nachtkastje.

Johan: Ik blijf bij je Bertje! Ik ga niet weg; Anton gaat!

Bert: Je vangt heel wat op. Achter gesloten deuren. En 't is goed voor het gehoor. Je oefent 't, als het ware. *(Johan wil af lopen. Bert verspert hem de weg)* Toontje valt voor die slet! Ik zag 't gelijk toen hij haar foto bekeek. Zei niks over een reet als een doorgezakte driezitsbank of een kut als een tweedehands waterbed. Hij hees z'n broek op. Bijna tot z'n kin. Frommelde haar brief onder z'n hemd Nou en? Toontje gaat z'n eigen weg. Wij kunnen barsten! Als Toontje maar gelukkig wordt. Denk je dat ik me daar druk om maak? Hij doet maar!

Johan: 't Is nog niet gezegd dat 't een blijvertje is. Anton is een kind. Een vrouw verlangt naar een man die orde op zaken stelt. Iemand die hout hakt en onverhoeds haar rok opsjort als zij 's ochtends voor 't fornuis in de pap roert. Je drukt haar hoofd in de pan, zodat ze bijna stikt in de kokendhete havermost. Dan schop je haar benen uit elkaar en...

Bert: Laat 'm maar komen. Ons Toontje. Met z'n sletje. We leggen 'm geen strobreed in de weg. We zullen haar ontvangen alsof 't de koningin is... *(hij kijkt de kamer rond)* Jezus! Wat een bende! Wat een klerezooi! Ik zou maar 'ns gaan stofzuigen! Moet Toontje zich schamen voor z'n broertjes? *(Johan loopt weg Bert gaat zitten met een been over de stoelleuning. Hij draait een shagje. Dan zet hij de muziek af. Hij gaat weer zitten. Johan komt met een stofzuiger op)*

Johan: Bert?

Bert: Nee

Johan: Welke dag is 't vandaag?

Bert: Ik weet 't.

Johan: Wat voor zondag 't vandaag is? Dat weet je?

Bert: Ja.

Johan: De sterfeerstezondag van onze vader! En uitgerekend nu haalt Anton een meisje van de bus. Komt ze eten. Dat meisje.

Bert: Ja.

Johan: Hij weet 't niet. Anton.

Bert: Nee.

Johan: Anton is een kind. *(stilte)* Bert?

Bert: Nee.

Johan: 't Is sterfeerstezondag.

Bert: Blauw hemd, blauwe broek?

Johan: Dacht ik.

Bert: Luister naar Johan, zei-ie altijd. Johan komt er wel. Die kent z'n plaats. Die weet wanneer-ie z'n hoedje moet lichten.

Johan: Je bent er een hele meneer in, Bert. Een hele meneer.

Bert: Een hark met een bolhoed.

Johan: Een burgemeester, Bert. *(Bert wil af lopen, blijft bij de deur staan)*

Bert: Ik heb 'ns nagedacht.

Johan: Ik wist dat je daarover zou beginnen. Voor eens en voor altijd: Jij kunt onze vader niet zijn. We hoeven daarover niet te praten. Anton en jij hebben gezworen dat ik vaders plaats zou innemen. 't Heeft geen zin daar aan te morrelen. Niet op vaders eerste sterfzondag in. Die dag is voor mij. Die mag ik me niet laten af nemen. Dat mag ik niet! Al zou je me slaan tot ik er beroerd zou uitzien. Héél beroerd. Dat de verpleegsters in 't ziekenhuis moeten overgeven. Op m'n kapotgeslagen gezicht. *(stilte)*

Johan: Morgen lik ik de stront van je schoenen.

Bert: Je was er niet eens bij.

Johan: *(begint allerlei dingen recht te zetten)* Dat weet ik. Al drie jaar zeg je me dat: Jij was er niet bij. Nee, ik was er niet bij. Als ik er wel was geweest had onze vader nog in die stoel gezeten.

Bert: Ik ben blij dat je er niet bij was, Johan. *(poogt huichelachtig z'n tranen in te houden)* Dat is je bespaard gebleven moet je maar denken. 't Zou je hebben gesloopt. Je zou er nooit overheen zijn gekomen. Misschien had de aanblik je met stomheid geslagen. Dat had je nu in een rolstoel gezeten. ...Blub... purst... zwob... gga... Dat zou heel vermoeiend voor ons zijn geweest.

Johan: Ik had 'm niet alleen gelaten met die...

Bert: Die?

Bert: *(lacht)* Onze vader wilde met Joyce alleen zijn. Had al tien jaar geen rok gezien...

Johan: Jij hield niet van 'm. Als vader de bijbel las had je maar wat graag 't bord warm eten op z'n hoofd willen omkeren. Vader wist dat. Hij leed daar heel erg onder. Maar hij zei er geen woord over. *(stilte. Plotseling loopt Bert op Johan af. Johan pakt snel uit de lade van de servieskast een groot vleesmes en richt dat op Bert. Ze kijken elkaar even zwijgend aan. Dan glimlacht Bert)*

Bert: Ik denk dat ik vanmiddag wat ga toeren. Op de Harley.

Johan: Ik denk niet dat je dat doet.

Bert: Zo. Denk je dat?

Johan: Ik durf daar wel een kruikje oude klare voor in te zetten.

Bert: Stik d'r maar in. Morgen ga ik hier weg.

Johan: Ja.

Bert: Vannacht had ik een hele nare droom. Vader en ik stonden op 't strand. In de verte stond een groep mensen. Ze trokken een lichaam uit 't water. Vader liep er naartoe. Ik hield 'm tegen, maar hij liep door. Dat lichaam was jij, Johan. Naakt. Ingevallen gezicht. Je staarde me aan. Je haar hing in lange slierten. Opgezwollen. En tussen je benen één gapende wond. Ik wilde naar je toe vannacht. Had bij je in bed willen kruipen, maar... ik durfde niet. Ik heb gehuild, Johan. *(Johan zwijgt, Bert maakt zich los en loopt af)*

SCÈNE 3

(Johan zet de stofzuiger aan en begint de vloer te zuigen. Na een tijdje komen Anton en Maria binnen. Anton drukt met z'n voet op de schakelaar van de stofzuiger. Johan kijkt verstoord op en ziet Anton en Maria staan. Johan grijnst, loopt op Maria toe en geeft haar een hand. Anton en Johan kijken zwijgend en glimlachend naar Maria. Maria kijkt glimlachend naar Johan)

Maria: U bent de oudste broer.

Johan: Ja. Jazeker. De oudste broer. Iemand moet de oudste zijn. En dat ben ik. Dat is een zware last. Daar kunt u vergif op innemen.

Maria: Liever niet als u 't niet erg vindt.

Anton: Maria houdt niet van vergif.

Johan: Ik neem de beslissingen nu onze vader er niet meer is. *(stilte)*

Maria: *(kijkt rond)* Een ruime kamer.

Johan: En zo licht.

Maria: Dat is waar.

Johan: Hij ligt op 't zuiden. De kamer.

Maria: Oh, ja?

Johan: En geen overburen. *(stilte)*

Maria: Anton zei me dat je als een vader voor 'm bent.

Johan: 't Is een gevoelige jongen. Anton. Toen onze vader stierf zei hij: Johan, ik draag de zorg voor de jongens aan jou over. Dat was wel een juk dat onze vader op mijn schouders legde. Maar ze kunnen ertegen hoor. *(lacht)*

Anton: Johan overdrijft.

Johan: *(tot Maria)* Anton heeft leiding nodig.

Anton: Ik ben dertig.

Johan: *(tot Maria)* Je kent onze Anton nog niet. Niet zoals ik hem ken. *(ze staan elkaar zwijgend en glimlachend aan te kijken)* U ziet er charmant uit maar dat zal Anton al wel hebben gezegd.

Maria: Ja.

Anton: Nee.

Johan: Niet? *(tot Anton)* Jij doet je familie geen eer aan, Anton! Waarom zeg jij niet dat je meisje er charmant uitziet? Daar houdt een vrouw van. Dat verwacht ze van een man die op haar advertentie heeft... U zult vast wel tegen Anton hebben gezegd dat u er volgens zegslieden charmant uitziet. Dat u een felbegeerde partij bent. *(stilte)* U moet 't Anton maar niet kwalijk nemen. Hij is 't gezelschap van vrouwen niet gewend. Onze moeder is al dertien jaar dood en wij zijn al die tijd bij elkaar gebleven. Vier mannen

Maria: Vier?

Johan: Met onze vader erbij.

Maria: En nooit een vrouw over de vloer? Niet één keer?

Anton: Nee...

Johan: De werkster.

Anton: Die heeft een snor.

SCÈNE 4

(de deur gaat open. Bert, gekleed in een blauw overhemd, blauwe broek en sportschoenen opent de deur en komt binnen, voorovergebogen, kreunend en met een hand aan z'n kruis. Hij strompelt de kamer door en laat zich op de vloer vallen)

Bert: *(angstig)* Ik zal 't nooit meer doen, vader! Nooit! Nooit meer zal ik Antons schoenen met groene schoensmeer poetsen! *(kruipt naar Anton, knielt voor hem neer, kust Antons schoenen)* Toontje, het spijt me meer dan ik...

Anton: Ik heet geen Toontje.

Bert: *(tot Maria)* Welke kleur hebben Toontjes schoenen?

Maria: Z'n schoenen?... Zwart.

Bert: Jezus! Daarvoor laat ik me in m'n zak trappen! Hij staat op.

Anton: Zwart?

Maria: *(tot Bert)* In uw...

Anton: Niet groen?

Maria: Groen?

Anton: Moet je kijken.

Bert: Ga alsjeblieft niet onbezonnen tewerk. Mijn leven hangt er van

af. Neem rustig de tijd. We hebben nog een hele dag voor ons.

Maria: Nu je 't zegt.

Anton: *(tot Johan)* Zie je wel.

Bert: Weet je 't zeker? Is 't niet mogelijk dat je je vergist? *(Bert kijkt rond, wijst op een schilderijtje)* Zie je dat daar?

Maria: Dat schilderijtje?

Bert: Welke kleuren zie je?

Maria: Blauw...

Bert: Hemelsblauw, kobaltblauw, korenblauw?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto